

הורות בפרספקטיבה אחרת

הייתי פעם ילד

שרי וולך | לאה פריד

When I Was a Kid
Sari Valach and Lea Frid

הייתי פעם ילד

לאה פריד

שרי וולך sava@neto.net.il

עורך אחראי: מנדי פלדהיים

מנהלת תוכן: ברכה הלר

עריכה ספרותית: אקס ליבריס

עריכת לשון והגהות: אבי שרגאי

איורים: אורי רזוביץ

סדר ועימוד: יפעת אדרעי

עיצוב עטיפה: צ' פרנקל

הים והמעלית

התיק של הילדה שעמדה לפניו נמחץ אל בטנה, וגלגל הים ששפרה החזיקה התחכך בשערותיה. האישה בכיסא שלידה הוציאה קרם שיזוף. כיף לה. היא יכולה לשים קרם שיזוף בדרך. הן בקושי יכולות לעמוד. האוטובוס הסתובב, התיק נדחס עליה עוד יותר. סבתא הידקה את אחיזתה בכף ידה. "הכול בסדר, שולמית?" היא לא ידעה שככה זה בדרך לים. אף פעם היא לא היתה בכזה אוטובוס דחוס.

הבחורה שישבה ליד האישה החזיקה תינוק ביד אחת, וביד השנייה היא ניפחה סירה כתומה גדולה. הסירה התנפחה והתנפחה מעל הראשים של כולם. איזה כיף להם שיש להם כזו סירה. להם בעצמם יש רק גלגלים. אבל שפרה אמרה לה שגלגלים זה מאוד כיף. כשהן ירדו מהאוטובוס היא ראתה את החוף. איזה ענק, והכול מלא בבנות. איזה רעש.

"תצאו מן המים, אמרתי!" היא שמעה קול צועק ברמקול.

סבתא החלה ללכת. שולמית תפסה בידה. "מה זה?"

"מה זה מה?"

© 2014 כל הזכויות שמורות,

לדני ספרים הוצאה לאור (2002) בע"מ

ת.ד. 349 קריית גת, 82020

טלפון: 08-6670100, פקס: 08-6882359

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני אחר - כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.

שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

www.siman-kria.co.il

נדפס בישראל תשע"ד, 2014

"מי צועק?"

"זה המציל?"

"המציל?"

"כן. את רואה את הביתן של המצילים שם? הנה, האנשים האלה הם מצילים. הם מסתכלים על כולם ומשגיחים שאף אחד לא יטבע."

כשהן הלכו לכיוון הים, ראתה שולמית את הבחורה מהאוטובוס רצה קדימה עם הסירה הכתומה הגדולה. שולמית הידקה את אחיזתה בידה של סבתא. החול שרף לה ברגליים. היא בקושי הצליחה ללכת.

"וואו! איזה כיף! דגל אדום!" שפרה קראה. "איזה כיף שלא דגל לבן!"

"כואב לי ברגליים," ייבבה שולמית. "למה לא לקחנו את הנעלי בית?"

"הן תאבדנה לנו, אם ניקח אותן עד לכאן," הסבירה סבתא. "תראי איזה בלגן יש כאן."

הכול היה דחוס באנשים, והיה רעש חזק של פטפוטים. גם הגלים עשו רעש. הם זזו ובאו כל הזמן. "תרימי אותי," בכתה שולמית.

"את כבר כבדה, שולמית, אבל בואי ארים אותך קצת." סבתא ריחמה עליה. "אל תדאגי, שולמית, עוד מעט תתרגלי."

היה ריח חזק. הים נהיה עוד יותר קרוב. ילדה אחת בתוך המים התחילה לבכות.

"הנה." סבתא הורידה אותה לארץ. "כאן החול כבר רטוב ולא חם. בואו ניכנס."

שולמית עמדה בלי לזוז.

סבתא אחזה בידה. "בואי ניכנס לאט-לאט."

המים רק נגעו לה בכף הרגל, אבל הם היו קרים וזזו כל הזמן. איך אפשר בכלל לעמוד בתוך כאלה מים ענקיים שזזים. על החול היו אבנים דוקרות. היא בקושי יכלה לעמוד. זה בכלל לא כיף הים הזה.

"כואב לי ברגליים," היא ייבבה.

"זה רק הצדפים כאן." סבתא המשיכה להתקדם. "בעצם, גם אבנים קטנות. אבל לא משנה. בואי, עוד רגע תתרגלי."

"אבל כואב לי!"

"כשנכנסים עוד קצת זה כבר לא כואב, כי יש שם רק חול. שפרה, אל תתרחקי!"

שפרה פיזזה הלאה משם, המים מגיעים למותניה. "שולמית, בואי, זה כיף!"
"קר לי..." ייללה שולמית.

"נו," סבתא משכה אותה קדימה. "עוד רגע תתרגלי. בואי תיכנסו!"
"אבל אני פוחדת!"

"זה לא מפחיד. רק בהתחלה זה נראה ככה. נו, שולמית, בשביל מה רצית לבוא לים? ככה זה בים. חבל סתם לעמוד כאן. בפנים יותר נעים."

סבתא משכה אותה מעט קדימה. המים הקרים הכו ברגליה. הם יכולים להפיל אותה.

"אני רוצה לשחק בחול," היא בכתה.

"אני לא יכולה להשאיר אותך בלי השגחה."

שתי ילדות עם גלגל ענק הסתכלו לצד שלהן. הן מקשיבות וגם חושבות שהיא סתם פחדנית. "לא כדאי לך לשחק בחול!" שפרה רצה לקראתה מתוך המים. "תיכנסו ותראי איזה כיף זה. את רק צריכה להתרגל כי אף פעם לא היית. בואי!"

"אבל אני פוחדת..."

"הרבה פעמים פוחדים בהתחלה." סבתא דיברה בקול סבלני, אבל שולמית הרגישה שהיא רק רוצה להיכנס כבר לים. "אחר כך מתרגלים. נו, תני יד גם לשפרה, ובואי ניכנס סוף-סוף."

נהיה לה קר.

"אין מה לפחד," אמרה סבתא שוב, מתקדמת לתוך המים המשתוללים, "תראי איך תיהני עוד מעט."

בלילה חלמה שסבתא הכניסה אותה לסירה הכתומה. הרבה אנשים היו שם וצעקו לה 'פחדנית ופחדנית' וצחקו עליה. אחר כך הם דחפו את הסירה רחוק לתוך הים הצפוף מכל האנשים. היא צעקה ובכתה ולא יכלה לעשות כלום, כי הסירה היתה מעל הים. פתאום הסירה התהפכה, והיא נפלה לתוך המים שהיו דחוסים בצדפים. היא צרחה והתעוררה.
לא! לא!!!

שולמית התיישבה במיטתה והתחילה לבכות. בחיים היא לא תיסע שוב לים. זה לא כיף. זה מפחיד נורא. לא אכפת לה אם היא פחדנית. היא אף פעם לא תיסע שוב. שפרה לא פחדה בכלל, והיו שם תינוקות ששמחו וצחקו. אבל היא שונאת ים. שונאת. אפילו שבשבוע הבא אמא תיקח אותן

- היא לא תבוא. היא תישאר בבית לבד. לא אכפת לה.
היא כיסתה את ראשה בשמיכה ומירה בבכי.

"נו, באמת, מלי!" יעקב הושיט לה יד. "תיכנסי!"
כולם כבר היו בתוך המעלית הגדולה שבמרכז המסחרי. רק מלי בת החמש נשארה בחוץ.
"אני אעלה במדרגות," היא אמרה בחשש.
"את לא יכולה לעלות כאן לבד במדרגות," התנגד יעקב. "נו, תני לי יד ואני אשמור עלייך. מה את פוחדת?"
"אני אעלה אתה," אמרה שולמית, דחוקה בחלקה הפנימי יותר של המעלית. "אם היא פוחדת, אז שלא תעלה."
"אתם עולים או לא?" אדם צעיר האיץ בהם. "חבר'ה, ערב חג היום. או שאתם עולים או שאתם בחוץ."
"פורים זה לא חג." עיניו של יוסי נצצו בקונדסיות, והיה ברור שהוא מרגיש פיקח מאוד.
"מלי!" יעקב היה קצר רוח. גם לשולמית לא היו סבלנות ולא כוח. מאחוריה שלוש שעות של שוטטות עם הילדים. היום מצאה את עצמה, יומיים לפני פורים, עם שלוש מתנות שהיא צריכה לקנות ושתי תחפושות חסרות. יצאה עם כל הילדים כבר בחמש. יעקב הצטרף אליה מיד אחרי הכולל. עדיין אין לה כלום בשביל אילה, ומחר המסיבה בגן.
"תיכנסי מיד, מלי!" הורה יעקב. מלי החלה לייבב.
"יעקב, היא באמת פוחדת! אני אצא ואעלה אתה ברגל." שולמית ניסתה לפלס דרך החוצה.
"איך תעלי אתה? ואת כל כך עייפה! שהיא תיכנס - ודי, עניין של חצי דקה."
"אחי!" האיש הצעיר טפח על שכמו של יעקב. "אתה מעכב פה את כולם. תפתור את הבעיה עם הבת שלך ותשחרר אותנו. ערב לא-חג היום."
"מלי, תיכנסי." יעקב הכניס את מלי אל פנים המעלית. "תפסיקי לבכות. אני שומר עלייך."
"אני פוחדת!" מלי התייפחה. "אני פוחדת!"
"יעקב, חכה רגע. אני יכולה לעלות אתה."
"היא תעלה ותראה שזה כלום."
"אבל היא באמת פוחדת!"

"אז היא תלמד לא לפחד."
דלתות המעלית נסגרו.

ידה של סבתא משכה אותה הלאה לתוך הגלים המכים. שולמית נצמדה בכוח למקום שבו עמדה, מכווצת באימה, אבל סבתא גררה אותה קדימה.
"נו, שולמית." אמרה לה סבתא, מבטה מופנה הלאה משם. "בואי ניכנס מהר יותר. את מרגישה שכבר אין אבנים מתחת הרגליים שלנו? נכון החול רך? בפנים זה אפילו יותר נעים."
החול שקע כל הזמן מתחת רגליה. היא לא יכלה לעמוד. החול שקע ושקע, ואם היא תישאר באותו מקום, היא יכולה לטבוע בסוף. אבל היא לא רוצה להיכנס! היא לא רוצה! "סבתא!" היא ייבבה. "סבתא..." היא לפתה בשתי ידיה את זרועה של סבתא. "אני פוחדת!"
"זה רק כי את עדיין לא רגילה." סבתא דיברה בקול מרגיע, מתקדמת עוד לתוך המים. "בואי תיכנסי מהר, תראי שתיהני."
"אבל אני פוחדת," בכתה שולמית, נגררת אחריה נגד רצונה. המים הכו בה. גל עלה על זרועותיה. טיפות מלוחות התיזו על פניה. היא רעדה מקור.
"אני רוצה לצאת," ייבבה באין אונים. "אני פוחדת."

*

"אני פוחדת," בכתה מלי בתוך המעלית. "אני פוחדת."
"עוד רגע יוצאים." יעקב הרים את הבקבוק שיונתן זרק. "הנה, אני מחזיק אותך. אל תסתכלי החוצה אם זה מפחיד אותך. אני מחזיק אותך ועוד רגע יוצאים."
"יוו! תראו איך כולם נהיים קטנים!" אילה הצמידה את פניה לדופן השקופה של המעלית. מלי התייפחה.
"עוד רגע נצא." שולמית נתנה ביעקב מבט טעון. הוא לא היה צריך לעשות את זה!
"לא היית צריך לעשות את זה!" אמרה לו בשקט ברגע שיצאו. "תראה איך היא בוכה."
"זה יעבור," השיב בקוצר רוח. "איפה התחפושות שאמרת שיש כאן?"
"זו לא חוכמה להגיד 'זה יעבור'. היא יכולה לפתח סיוטים!"
"טוב, אנחנו צריכים עכשו תחפושת לאילה. נכון? בואי נעשה את זה מהר."
איכשהו הם קנו תחפושת של הולנדית, עלו עם הילדים ועם השקיות העמוסות

לאוטובוס, חזרו הביתה והשכיבו את כולם בזה אחר זה.

"אסור להכריח ילד לעשות משהו שהוא פוחד", אמרה שולמית ברגע שגם רחל הלכה לישון. יעקב ישב עם עיתון במטבת. היא עמדה בפתח. "אני יודעת מה זה להרגיש שאתה פוחד ושהמבוגרים נגדך במקום אתך."

"אף אחד לא היה נגד מלי. באמת, שולמית! היא נרגעה שתי דקות אחר כך." "לקח לה הרבה יותר זמן להירגע, ובכלל לא בטוח שהיא נרגעה באמת," היא השיבה, אף שידעה שעדיף שתשתוק. עוד רגע תאמר גם דברים שהיא באמת לא רוצה להגיד. זה לא זמן טוב עכשו. היא מלאה ברגשות שליליים, יעקב קצר רוח ואולי פגוע, ושניהם עייפים ומותשים. שום דבר טוב לא יצא מדיבור על זה עכשו. אבל היא לא הצליחה לעצור בעצמה. "בשביל מה הכרחת אותה? לא היה קורה כלום, אם כולם היו מחכים קצת עד שהייתי יוצאת ועולה אתה! זה נורא ואיום להכריח אותה ככה!"

"תפסיקי, טוב?" יעקב פתח את המקרר בזעף, מחפש משהו לאכול. "תפסיקי לעשות עניין מכל דבר!"

"אני לא עושה עניין מכל דבר, וזה ממש לא 'כל דבר'! אם הבת שלך פוחדת ממהו, והיא פוחדת באמת, זה נקרא אצלך 'כל דבר'?"

למחרת בערב, ליל תענית אסתר, היא ארזה משלוחי מנות על השולחן בסלון. הילדים ישנו, ויעקב יצא לבית הכנסת ללמוד.

היא לקחה קרטון נוסף של משקה קל, קופסת סרדינים, חבילת קרקרים ושני חטיפי שוקולד, ועטפה הכול בנייר צלופן, מצב רוחה שואף לאפס. השנה לא היו לה זמן ורצון להשקיע במשלוחי מנות מרשימים לשכנים. יש לה כמה דברים קודמים בסדר העדיפויות.

זה לא אכפת לה. הבעיה היא בדברים אחרים.

היא כועסת על יעקב. בסדר, אולי גם היא הגזימה, אבל איך שהוא דיבר אליה! השיח ביניהם נמשך אתמול, ונהיה גרוע מרגע לרגע. יעקב כעס עליה בלי קשר, ואחר כך לא הסכים לדבר עוד על הנושא הזה.

טוב, אז אולי זה לא ממש 'בלי קשר'. היא לא שופטת הכי הוגנת כשהיא בעצמה ככה כועסת. בסדר.

היא לא באמת יכולה להאשים את יעקב על שהוא הכניס את מלי למעלית. זה היה גרוע וטפשי, אבל הוא חשב שמלי תירגע אחרי שהיא תהיה במעלית. היא עצמה היתה צריכה לצאת ולעלות עם מלי במדרגות, אבל לא היתה החלטית מספיק,

ובחצי הדקה הלחוצה של טרום סגירת המעלית לא היתה ליעקב פניות להקשיב למה שהיא אומרת.

אבל מה שקרה אחר כך בבית ביניהם! אוף!

שולמית מתחה את נייר הצלופן והידקה אותו. היא לקחה את כל העניין הזה עם מלי באופן רגשי מדי. זה מה שגרם לזה. היא היתה צריכה להגיד ליעקב את דעתה, אבל לא בכזו חריפות. הוא נפגע, ולכן הגיב כמו שהגיב.

וגם היא נפגעה. בעצם לא נפגעה ממנו, בהתחלה. היא הוצפה בכעס של אז, של שולמית חסרת האונים עם סבתא בים, ויעקב היה הקרבן לזה. כמה נחמד להודות באמת.

מדכא.

"אמא..." מישהו ייבב.

זו מלי?

"אמא..."

"אני באה." שולמית קמה. לא. זה שימי.

"תכ...סי אותי."

שולמית כיסתה אותו ונשארה לעמוד ליד המיטות. משעינה מצחה על הקיר ומסתכלת בילדיה הישנים. כל היום הזה היתה קרירות בינה לבין יעקב. מדכדך.

הלוואי שהוא היה מבין אותה אתמול. מבין שזה לא כעס כלפיו. שהיה סלחן יותר. טוב, למה היא מצפה? כשהיא רק מנסה להעמיד את עצמה לכמה דקות במקום שלו, היא מבינה שזה לא הגיוני. הוא נפגע ממנה. היא לא התכוונה, אבל היא פגעה בו. היא צריכה לבקש ראשונה את סליחתו - אם כי גם לו בהחלט יש על מה להתנצל. כשהוא ישוב הביתה, היא תעשה את הדרך חזרה.

מה שמעבר

לא ניסחף כרגע למצב רוחה הקודר של שולמית ולפתרון הנאה שמצאה כדי לסלק את אבן הנגף, שנתקעה זמנית בינה לבין בעלה. אנו נעסוק כאן בנושא התייחסות הורים לפחדים הילדים.

שולמית הקטנה נבהלה מהמיית הגלים. הפחד מרעש הקצף המתנפץ אל החוף היה בלתי מזוהה. היא לא ידעה מאין הם באים ולאן הם הולכים. רק הרגישה שהם טסים, דוחפים כל מה שבדרך...

הסבתא לא התייחסה לפחד, לא ניסתה לשאול שאלות, לגשש ולפרק אותו לגורמיו. רק עסקה בשכנוע הגיוני שהכול יעבור ברגע שתתרגל...

ראש של מבוגר וראש של ילד

ככלל מגלים רוב המבוגרים קוצר רוח כשמדובר בפחד או בחרדה המציפים את ילדם, כי הפחדים לרוב אינם הגיוניים. בראש המבוגר שלנו קשה לעכל את חוסר ההיגיון של הילד, ואנו מנסים לאלפו בינה על פי נסיון החיים שצברנו עד כה. "הנה, עוד מעט נגיע אל החול, בואי מהר..." אכן כמה פשוט מבחינתנו. למה הילדה לא מבינה זאת?!

כבר הרחבנו בפרקים הראשונים, שעל רגש לא ניתן לדלג, ויש לשהות במחיצתו מעט טרם שאנו פונים אל דרכי הפתרון.

עלינו לזכור כי **פחד הוא רגש ככל הרגשות**. אין הוא שונה מהם, וכשאנו רוצים לטפל בו, אנו צריכים קצת להיות אתו ולתת לו מקום.

לתת מקום זה בוודאי לא לבטלו בהינף יד, וודאי לא להתעלם ממנו ולדלג עליו לגמרי, כפי שעשה זאת האב בדרמת המעלית.

לתת מקום - דהיינו, לקבל את העובדה שאתה פוחד כרגע ואנחנו לא נבהלים מזה. גם אני פחדתי פעם... כל אחד פוחד לפעמים... כל אחד פוחד ממה שהוא אחר. זה אנושי.

לתת מקום לפחד, פירושו לדבר עליו, לברר, לשאול ממה בדיוק אתה מפחד - ואפילו: איפה אתה מרגיש אותו? באיזה מקום בגוף? קח דף וצבע וצייר לי אותו, איך הוא נראה... ובמקרה של הסבתא: אילו היא היתה רק לרגע אחד מתיישבת על החול עם נכדתה ומבקשת: "בואי, ספרי לי, מותק, ממה בדיוק את פוחדת? מה מפחיד אותך, חמודה?" היא היתה ללא ספק מגיעה בדרך כלשהי לתשובה שתכונן אותה למילות ההרגעה הנכונות. (אצל ילדים מתחת לגיל ארבע שנים אכן קשה לברר את כל זה בשאלות ישירות, אך זאת נשאר לפרק נפרד - בנושא דיבוב ילדים בדרכים יצירתיות).

לפעמים איננו צריכים יותר מאשר לספק את האינפורמציה הדרושה על תנועת הגלים ודרך התנפצותם לחוף, על אופן הפעלת המעלית, ועל דרכי החילוץ במקרה של היתקעות. תלוי במהות הפחד ובמיקודו.

לתת מקום זה גם לכבד את הקצב של הילדה, ולאפשר לה לשחק בחול עד שתתרגל למקום ותירגע.

כאן אנו נוגעים בעוד אחד מן הגורמים, המפריעים לנו כמבוגרים להתייחס נכונה אל פחדים של ילדים: קצב ההסתגלות שלהם אינו תואם את הקצב הפנימי שלנו. הסבתא היתה להוטה לשעשע את הילדים. החשש של נכדתה הפריע לתכנית הבסיסית שלה. אחד העקרונות בהבנת רגשות הילד הן בנושא הפחדים הן בנושאים אחרים הוא לעשות הפרדה בין צרכינו לצורכיהם; להיות מודעים למה שהרגש העולה מולנו מחולל בתוכנו, לפנותו לצד ולהיות נטו עם רגשותיו של הילד.

הפחד מהפחד

גורם נוסף, העלול לשבש התייחסות נכונה שלנו, הוא הפחד מהפחד. הורים חוששים שאם יתייחסו לפחדים הלא-הגיוניים בעיניהם, יתקבעו הללו אצל הילד. זה מה שהניע את יעקב האבא להתנהג בקשיחות כזאת כלפי הרתיעה של ילדתו מן המעלית. מין הלך-חשיבה האומר: "אל תתחילי לי פה עם 'שיגעון חדש'. אני לא מוכן לקבל זאת

בשום אופן. בואי היכנסי למעלית מיד!"

כדי לסבר את האוזן ולנטרל פחד אצל ילדים עלינו לדעת, כי ההיגיון של המבוגר אינו דומה לזה של ילד. (מה אתה פוחד? זו רק מסכה. חה חה...) כאן נדרש מאתנו המון מקום לדמיון וליצירתיות כדי להיכנס למוחו ולהלך-חשיבתו של הילד ולהשתמש בכליו-שלו.

בשולי הדברים

לפעמים כן נכון לשדר לילד ש'היה טוב, תיכנס למעלית. הכול בסדר...' והשדר הזה אכן מעניק לו ביטחון. זה קורה כאשר הפחד של הילד אינו עמוק, ובסתר לבו הוא בודק את תגובת ההורה. כאשר הוא רואה שההורה נלחץ מהחששות שלו, מתחזק בו הפחד; וכאשר הוא נוכח שההורה רגוע, הביטחון של ההורה עובר אליו.

סופרת ומנחה משפחתית מוסמכת יצרו יחד ספר הדרכה להורים. ספר במתכונת ייחודית, שכמוה לא היתה. מארג מרתק שישביח את ההורות שלך בכמה רמות!

יעקב ושולמית, גיבורי הספר, הם הורים לשישה ילדים. כמו כולנו הם נוכחים לראות שחינוך ילדים הוא אתגר מסובך מזה שציפו לו. יעקב ושולמית מחפשים תשובות, אך לא תמיד מוצאים אותן. כחלק מהניסיון להבין את הילדים טוב יותר מעלה שולמית זיכרונות מהילדות שלה עצמה. גם היא היתה פעם ילדה.

לפעמים ההתנסות המחשבתית הזו פותרת את הדברים, ולפעמים היא מטעה. שולמית מגלה שמעורבות רגשית חזקה עלולה לקלקל. מה שהיה נכון בשבילה כילדה אינו בהכרח נכון גם לגבי ילדיה; אבל גם כאשר היא טועה, היא יכולה לנסות שוב.

את הסיפורים, המפתיעים בכנותם, כתבה הסופרת **שרי וולך**. נלווים אליהם קטעי הנחיה של הסופרת **לאה פריד** - מנהלת 'בית הסופר החרדי' ומנחה משפחתית בעלת מוניטין.

קטעים אלה מאירים מזווית נוספת את ההתמודדות ההורית. הם מראים היכן האינטואיציות של יעקב ושולמית נכונות גם בעיניים של אנשי מקצוע, והיכן יש מקום לחשיבה מחודשת. לעתים הם מכוונים אותנו בעדינות למקום שממנו לא ניתן לחמוק; שבו נדרשים ההורים לעשות גם את העבודה המחשבתית ללא עזרה מבחוץ, ולנסות להרגיש בעצמם מהו הדבר הנכון ביותר בשבילם ובשביל הילד המסוים שלהם.

חלק ממגמתו של ספר זה היא להיות עם ההורים במקום האמיתי שלהם, נטול המסכות והיומרות - המקום בבית, בו לא הכל בשליטה, בו בהכרח יש גם חילוקי דעות, ולא תמיד נפתרות בעיות כפי שהיינו רוצים שתיפתרנה. יש בספר כיוון של דרך, אבל אין הוא עוסק רק ב'צריך'.

***

הסיפורים התפרסמו כסדרה דו־שבועית במגזין **לבית** של העיתון **המבשר**, וזכו לתהודה ועניין רב מצד אלפי קוראים.

סלה הוצאה לאור

סחיר לצרכן: 78 ₪
סיון תשע"ד | 06.2014